

Buitgemaakt dagboek van luitenant Sirnodo onthult:

Para's voelen zich in de steek gelaten

Helpt van infiltranten uitgeschakeld

Meer dan honderd Indonesische parachutisten zijn sinds de Nederlandse strijdkrachten half mei op Nieuw-Guinea een tegenactie begonnen, gesneuveld en een iets kleiner aantal is gevangen genomen. Dit blijkt uit een gisteren te Hollandia uitgegeven communiqué waarin wordt gezegd dat „de helft van het geschatte totaal aantal para's thans is uitgeschakeld” en dat de Indonesische militairen zich in toenemende mate overgeven.

Daarbij wordt aangenomen dat reeds bij de landingen een zeker percentage van de para's is omgekomen. Wat verder de door de para's geleden

verliezen betreft is volgens de officiële mededeling ongeveer 50 procent gesneuveld en de andere helft gevangen genomen. Hoewel de ramingen over het aantal op Nieuw-Guinea gelande parachutisten uiteenlopen wordt aangenomen dat het cijfer tussen de vier en vijfhonderd ligt.

In het communiqué wordt voorts gezegd dat nabij Klamono, waar de vorige week twee Nederlandse militairen zijn gesneuveld, zich maandag uit eigen beweging tien Indonesische parachutisten hebben overgegeven, bij wie een sergeant en twee korporals. Dit is, na de overgave van een volledige para-eenheid de vorige week op het schiereiland Onin, het grootste aantal dat zich tegelijk bij de Nederlandse militairen heeft gemeld. Bij de ondervraging is gebleken dat zij gehandeld hebben onder de druk „van de algemene ellende en van de honger die zij sedert hun landing in het oerwoud hebben geleden maar vooral omdat zij het gevoel hadden dat het commando parachutisten in de steek was gelaten”.

De moeilijkheden en de teleurstellingen, welke het deel waren van de gelande para's, blijken ook uit het dagboek van luitenant Hiro Sirnodo, die

een groep para's in de omgeving van Kaimana commandeert en bekend staat als een fanaticus.

Opdracht

In dit door de Nederlandse strijdkrachten buitgemaakte dagboek schrijft Hiro Sirnodo volgens de „Nieuw Guinea Koerier” dat zijn instructies waren: a. contact maken met de bevolking, b. het organiseren van guerrillabanden en c. het optrekken naar Kaimana om het Nederlandse gezag daar volkomen te liquideren.

Over de ervaringen en moeilijkheden meldt het dagboek o.m.: „Er kan niet voldoende gezorgd worden voor onze gewonden. Onze kaarten zijn onvolledig en onbetrouwbaar. Onze radio werkt niet meer. Het lukte ons niet contact te krijgen met andere groepen para's. Het moreel van mijn manschappen is laag. In dit opzicht hadden wij beter moeten worden „gescreend” voor de aanvang dezer militaire campagne. Ik was de enige die een behoorlijke opdracht met instructies („briefing”) had ontvangen voor wij dit avontuur begonnen. Het is vrijwel onmogelijk en nutteloos om een oorlog als deze te voeren met sol-

daten die zich hiervoor niet vrijwillig hebben gemeld en te hooi en te gras zijn aangewezen, hoe goed zij zich ook in Indonesië als soldaat hebben getoond.

Papoea's vijandig

In het dagboek wordt verder gezegd: „de Papoea-bevolking is ons vijandig gezind en wij moeten dikwijls uniformen en andere stukken van onze uitrusting ruilen tegen voedsel. Ik ben er nu van overtuigd dat de piloot van ons vliegtuig onvoldoende geïnstrueerd was want het terrein, waar wij gedropt werden, bevond zich te ver van Kaimana en maakte de dropping gelijk aan een poging tot zelfmoord.

De ons beloofde fouragering door droppings is niet geschied, wij hebben althans niets ontvangen. Onze staf in Indonesië had gezegd dat wij te Kaimana een betrekkelijk kleine militaire bezetting, aangevuld met politiepersoneel, zouden aantreffen, naar deze opgave bleek misleidend. Wij ontmoetten namelijk Nederlandse soldaten op tientallen kilometers buiten Kaimana”.

Aldus enkele passages uit het dagboek van luitenant Hiro Sirnodo.